

а на котката и мишката вързалъ по една панделка на врата. Кучето не можло да се нарадва на звънчето си. Цѣлъ день скачало и звънѣло съ него. А котката и мишката горделиво се разхождали, натруфени съ панделкитѣ си.

Минали нѣколко дена. Наравали се и легнали предъ кжщата на припекъ.

Кучето и котката заспали. Мишката се примъкнала тихо, отвързала звънчето отъ герданчето на кучето и го вързала за опашката на котката. После си легнала, сякашъ нищо не било.

Минало пладне. Кучето се събудило. Прозинало се, разтърсило глава и се смаяло!... Нищо не чува. Тръснало още еднѣжъ глава, пакъ нищо не звъни.

— Я гледай! дали звънчето се развали, та не звъни? — рекло си кучето.

А мишката поглежда съ едно око и се подсмива подъ мустакъ. Въртѣло се кучето, скокнало два три пѣти — никакво звънче не звъни. Бутнало котката:

— Мацо, ставай!

— Какво има, Шарко?

— Я погледни! Звънчето ми нѣма.

Маца станала. Задъ нея нѣщо иззвънѣло. Обърнала се — издрѣнкало. Завъртѣла се — звъни.

— Що търси, Мацо, звънчето ми на твоята опашка?

— Не зная, Шарко! Кой ли го е вързалъ?

Обърнали се и двамата, мишката спи.

Маца я бутнала:

— Гризанке, ти ли направи това?

Мишката се разтреперала.

— Не съмъ! Вѣрвай, Мацо, не съмъ! Азъ нищо не съмъ видѣла! Спѣхъ!...

— Не лъжи, че като те хвана!... И Маца се наежила.

Гризанка се изплашила и бѣжъ, скрила се въ една дупчица и цѣлъ день не се показала. Маца била много ядосана. Шарко я гледалъ накриво Щомъ се мѣрне предъ очитѣ му, той изрѣмжи...

Оттогава кучето, котката и мишката се скарали и до днесъ не искатъ да се видятъ.

Вѣра Бояджиева